

23. 8. 2008, 11.10

Při vysilujícím a zcela nepřírodném prodírání se mlázím jsem narazil na podivného člověka s alobalovou čepičkou. Nejdřív jsem myslel, že je blázen, ale pak mi všechno vysvětlil. UFO přiletí a vyřeší potravinovou krizi! A já se stanu kosmonautem!

Nestačil jsem se ani pořádně rozhlednout po barevných pomrčkávajících světýlkách a budících s nesrozumitelnými údaji, a už jsme startovali. Trilithiový kontrainerciální startovní motor Sluka V udělil lodi téměř okamžitě vysokou rychlost. Uzápětí poté se vypnul, ale to už jsme mířili ke hvězdám. Trochu mě překvapilo, že mě při takovém startu nerozdřilo zrychlení. Buď byla loď vybavena subgravitačním kompenzátozem, nebo jsem se nějak ocitl ve středoškolské fyzikální úložce o šikmém vrhu.

Směr ke hvězdám nám ovšem dlouho nevydržel a trajektorie lodi se začala zakřivovat zpět k zemi. Žeby startovní rychlost nebyla dostatečná? Snad jsem neměl mužičkovi kalibrujícímu motoru tvrdit, že vážím 65 kg. Ať tak či tak bylo brzy jasné, že zmatené pobíhání a pištění, což bylo tak jediné, co zelení mužičci dělali, nedokáže zabránit pádu. Řítili jsme se přímo do jakéhosi jezírka, rybníčku či podobné vodní plochy.

Těsně před dopadem jsem pochopil, co znamenají údaje na ukazatelích, a všiml si několika zajímavých koincidencí. Tak například budík ikdikující dobu našeho letu v mikrodnech ukazoval v tu chvíli nulas stejnou hodnotu jako rychloměr měřící v milích za hodinu. Naproti tomu číslo na rychloměru měřícím v megayardech za sekundu se rovnalo údaji ukazatele ураžené vodorovné vzdálenosti ve světelných nanorocích.

Žblunk! Mě nastěstí spolehlivě nadnášel tuk, ale loď, ta šla hned ke dnu i s mužičky.

Na břeh jsem se vydrápal právě včas, abych mohl pozorovat mizení trosek v okolí jezírka. Ty se po zničení kontrainerciálního motoru prý objevují v místech minulých startů v důsledku regenerace pravděpodobnosti nebo čeho.